

βαιότητα ὅτι θὰ ζήσῃ ἐφ' ἱκανὸν ὥστε ν' ἀπολαύσῃ αὐτῶν ἢ καὶ ἀπλῶς ν' ἀποκτήσῃ αὐτὰ ἐπὶ τέλους. Καὶ ὅμως ἀδύνατον νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα ἐντὸς βραχυτέρας χρονικῆς περιόδου. Ἀλλὰ καὶ τρίτον ὑπάρχει μέσον ἐπιτυχίας τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι διὰ τὰς παρούσας περιπτώσεις συνεπάγεται ἀπώλειαν χρόνου πολλῶ περισσοτέρου ἢ κατὰ τὴν δευτέραν μέθοδον. Πᾶς Οὐγγρος δύναται νὰ κηρυχθῇ διὰ πάντας τοὺς νομικοὺς σκοποὺς ὡς θανὼν, ἂν καταστῇ δυνατόν ν' ἀποδειχθῇ ἐπὶ τριᾶκοντα διαδοχικὰ ἔτη ὅτι οὐδέποτε μετὰ βασιμότητος ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς ζώντος.

Κατὰ συνέπειαν ὁ ἀθίγγανος Σιπόζ θεωρεῖται ἤδη ὡς ζῶν ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐπικρατοῦντος νόμου καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ θεωρούμενος τοιοῦτος καθ' ὅλην τοὐλάχιστον τὴν προσηχῇ εἰκοσιπενταετίαν· ἐπειδὴ δὲ ζῶν πρόσωπον δὲν δύναται νὰ ἔχῃ κληρονομίαν οὐδὲν ζήτημα διανομῆς τῆς περιουσίας αὐτοῦ δύναται νὰ ἐγερθῇ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ἄν οὗτος ἐκέκτητο οἰαδήποτε ἐν Αὐστρίᾳ κτήματα, ταῦτα θεωρηθήσονται ὡς περιουσία ἀποθανόντος ἤδη προσώπου καὶ ἀρμοδίως παραχωρηθήσονται τοῖς κληρονόμοις αὐτοῦ. Ἡ χήρα τοῦ ἀθιγγάνου εἶναι σύζυγος ἀνδρὸς ζώντος ἐν Οὐγγαρίᾳ, οὐδὲ δύναται νὰ συζευχθῇ ἐκεῖ ἐκ νέου κατὰ τὴν προσηχῇ εἰκοσιπενταετίαν. Τὴν στιγμὴν ὅμως καθ' ἣν διαβαίνουσα τὰ μεθόρια, θὰ εἰσελθῇ εἰς Αὐστρίαν θεωρεῖται ἐκ νέου ὡς χήρα καὶ εἶναι ἐλευθέρη νὰ ἐκλέξῃ ἕτερον σύντροφον τοῦ βίου. Ἀλλ' ὁ νέος οὗτος γάμος θὰ ἦτο νόμιμος καὶ ἔγκυρος ἐν Αὐστρίᾳ μόνον, διότι ἐν Οὐγγαρίᾳ αὕτη θὰ ἐθεωρεῖτο ἀκόμη ὡς κυρία Σιπόζ, σύζυγος ζώντος εἰσέτι ἀνδρὸς, ἐν ἄλλαις λέξεσι θὰ ἦτο αὕτη σύζυγος δύο ἀνδρῶν ζώντων ἀμφοτέρων, παρ' οὐδενὸς δὲ τῶν ὁποίων ἔτυχε διαζυγίου. Τὰ ἐκ τοῦ δευτέρου συζύγου τέκνα αὐτῆς δὲν θὰ ἀνεγνωρίζοντο ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐκτὸς ἐὰν συγκατετίθετο νὰ ἐγγράψῃ αὐτὰ ὡς τέκνα τοῦ Σιπόζ, τοῦθ' ὅπερ δὲν θὰ ἠδύναντο ν' ἀποκρούσωσιν οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἂν ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην εὐκαιρίαν καὶ ἀπάθειαν, μεθ' ἧς νὰ σταθμίσῃ πάσας ταύτας τὰς πιθανότητας, ἀναρμοδιότητος καὶ παραδοξολογίας δυνατόν νὰ εὑρεθῇ πᾶραυτα ἐν τῇ θέσει ἐκεῖνου ὅστις, συζευχθεὶς τὴν ἐκ τῆς δευτέρας συζύγου πενθεράν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἡγέρθη πρῶταν τινά, ἀνακαλύψας μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἦτο ὁ πάππος τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ.

Γ. Κ. Α.

ΝΟΡΒΗΓΙΑΚΟΣ ΠΑΜΟΣ*

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — Ὁχι, ἔφυγε πρὸ μηνὸς περίπου. Καὶ ἐν τούτοις διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἤλθομεν εἰς διένεξιν μετὰ τοῦ σιδηρουργοῦ.

ΝΕΑΝΙΑΣ ΤΙΣ. — Πῶς λοιπόν;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — Εἶχον μεταβῇ εἰς τὸ σιδηρουργεῖόν του, καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ θραύσῃ τὸ κάρυον τοῦ διαβόλου. Ὁ Ὀσλάκ λοιπὸν ἐσκέψατο, εἴτα δὲ ἔλαβε λαβίδα ὅπως κᾶλλιον καὶ στερεώτερον συλλάβῃ τὸ κάρυον. Εἴτα ἔθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, στήριχθεις δὲ ἐπὶ τῶν δύο παχέων κνημῶν του, ἔπαλλε τὴν σφύραν αὐτοῦ.

ΦΩΝΗ ΤΙΣ (μεταξὺ τοῦ πλήθους). — Τὸν ἐφόνευσε τοὐλάχιστον;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἐκτύπησε τόσον δυνατὰ ὅσον δύναται ἄνθρωπος τις. Διὰ τοῦ κτυπήματος αἱ λαβίδες ἐθραύσθησαν. Ὁ διαβόλος συστελλόμενος, μετεμορφώθη τότε εἰς πυρίνην γλῶσσαν, ὥρμησε μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, διατρήσας δὲ τὴν στέγην ἐγένετο ἄφαντος, ἐγκαταλιπὼν μακρὰν σχισμίδα ἐπὶ τοῦ τοίχου.

ΠΟΛΛΟΙ. — Καὶ ὁ σιδηρουργός;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἐτριβε τὰς χεῖρας, διότι οἱ δάκτυλοί του εἶχον καῖ. Ἐκτοτε ἡ φιλία ἡμῶν ἐξέλιπεν! (Πάντες ἤρξαντο γελῶντες).

ΤΙΝΕΣ. — Ὡραία ἱστορία!

ΛΑΛΟΙ. — Εἶναι ἡ τελευταία του.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — Νομίζετε ὅτι τὴν ἐπενόησα;

ΑΝΗΡ ΤΙΣ. — Συγγνώμην, δὲν σᾶς κατηγορῶ διὰ τοῦτο, διότι τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς ἱστορίας τὸ ἐγνώριζον καὶ ἀπὸ τὸν πάππον μου.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — Νομίζετε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ λέγω ψεῦδη. . . προκειμένου νὰ διασκεδάσω;

Ο ΑΝΗΡ. — Βέβαια, σὺ πάντοτε ἐπιθυμεῖς νὰ διασκεδάζῃς.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — (ἐμμένων εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἰδέαν). ὦ! Δύναμαι νὰ κρατῶμαι ἐπὶ ἵππου τετραποδῆται βαίνοντος καὶ χρεμετίζοντος εἰς τὸν ἀέρα. — Καὶ ἀκόμη μεγαλείτερα πράγματα δύναμαι νὰ κάμω. Ὅστις δὲν μὲ πιστεύει, εἶναι ἄνθρωπος πτωχὸς τῷ πνεύματι! (Πάντες θορυβωδῶς γελῶσιν).

ΦΩΝΗ ΤΙΣ (ἐν τῷ πλήθει). Τότε λοιπὸν τρέχε τετραποδῆται εἰς τὸν ἀέρα!

ΛΑΛΑΙ ΦΩΝΑΙ. — Ναί, ἀγαπητέ Περ Ζύντ, σὲ κα-
θηκετεύομεν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ. — Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ καθικε-
τεύητε τόσο. Θὰ ἔλθω ἑφιππος ὡς ἀστραπή, πάν-
τες δὲ ἀνεξαίρετως θὰ πέσητε εἰς τοὺς πόδας μου!

ΓΕΡΑΝ ΤΙΣ. — Δὲν βλέπετε; εἶναι μεθυμένος!

ΕΤΕΡΟΣ. — Εἶναι εὐήθης!

ΕΤΕΡΟΣ. — Ἀγύρτης!

ΤΡΙΤΟΣ. — Τί ψεύστης!

(*) Ἰδε ἀριθ. σελ. 7, 131—133.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (ἀπειλῶν αὐτόν).—Ἐπὶ τέλους θὰ σιωπήσης, παλὴρ ὅγερε;

ΟΙΚΟΦΑΓΕ ΤΙΣ.—Περιμένε, Περ Ζύντ, ὀλίγον νὰ καθαρίσωμεν ὅπως πρέπει τὸ ἔνδυμά σου.

ΠΑΙΣΤΟΙ.—Σύλλαβε αὐτὸ τὸ ἀνθρωπάριον!—Αὐτὸς ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν Κόλασιν! (Τὸ πλῆθος κινεῖται, οἱ γέροντες εἶναι ὠργισμένοι, οἱ νέοι γελῶσι μετὰ καγχασμῶν).

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (πλησιάζων αὐτόν).—Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δύνῃσαι νὰ διατρέξῃς τὴν ἀτμόσφαιραν;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ναί, ὅταν θελήσω νὰ ἀπλώσω τὸ ἔνδυμά μου!

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ (διερχομένη τὴν αὐλήν, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της τὴν μικρὰν Ἐλγαν).

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (προβαίνων εἰς συνάντησίν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀστράπτουσιν ἐξ εὐχαριστήσεως).—Σολβε΄γγ, πόσον χαίρω ὅτι σὲ βλέπω ἐρχομένην (λαμβάνων τὴν χεῖρά της), τώρα, θὰ σὲ ὁδηγήσω νὰ χορεύσωμεν τὸν στρόβιλον.

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ.—Ἄφες με λοιπόν.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Διατί;

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ.—Ἀλλὰ σὺ εἶσαι τρελλός.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐλθέ, δὲν ἀκούεις τὴν μουσικὴν;

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ (ἀποσύρων τὴν χεῖρα της ἐκ τῆς χειρὸς του).—Δὲν ἔχω καθῆκον νὰ ὑπάγω.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Καὶ διὰ τίνας λόγους;

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ.—Διότι ἔπινε πολὺ. (Ἐκείνη ἀπομακρύνεται, ἡ δὲ μικρὰ Ἐλγα στρέφει τὸ πρόσωπον, τεθαμβωμένη).

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, βλέπω χορεύουσας ὡς σπινθῆρας. Μὲ εὐχαρίστησιν θὰ ἐμπήξω τὸ μαχαίρι μου ἐν τῇ καρδίᾳ ὧν, καὶ αὐτῆς ἀκόμη.

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ (Πληττων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου διὰ τῆς ράβδου του).—Εἰπέ μοι, παρκαλῶ, δύνῃσαι νὰ μὲ φέρῃς εἰς τοὺς βραχίονάς σου μέχρις οὐρανοῦ, μέχρι τῆς μνηστῆς μου;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (συγκεκλημένος).—Τῆς μνηστῆς σου; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μνηστὴ σου;

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ.—Εἶναι ἐν τῷ δωματίῳ της. Ἐὰν ἐδοκίμαζες θὰ ἐπετύγχανες, εἰμαι περὶ τούτου βέβαιος!

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Εἰμαι ἀποκεκμηκὼς ἐκ τῶν φροντίδων μου, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουσιν τὰ παράπονά σου. (Ἰδέα τις διέρχεται διὰ τῆς κεφαλῆς του. Ὀμιλεῖ βραδέως ἀλλὰ σταθερῶς). Ἐν τῷ θαλαμίσκῳ της. . . ἐν τῷ σιτοβολῶνι; (Ἡ Σόλβε΄γγ πλησιάζει). Ἰδοὺ, τὴν σκέπτεσαι καὶ σὺ; (Ἡ Σόλβε΄γγ ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἐκείνος ἐμποδίζει αὐτήν). Φαίνεται ὅτι μὲ ἐντρέπεις, διότι μὲ παρκτηρεῖς ὡς τυχοδιώκτην.

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ (ταχέως).—Δὲν σκέπτεσαι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λέγουν τὰ χεῖλιά σου.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Σὲ ἀκούω. . . Οἱ ἄλλοι μὲ κατέστησαν μοχθηρόν. Ἐπὶ, ἀλλ' ἔπικα διὰ νὰ παρηγορηθῶ, διότι μὲ κατέστησας ἀσθενῆ. Ἐμπρὸς, ἔλα νὰ χορεύσης, ἐλθέ τώρα.

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ.—Δὲν δύνῃσαι καὶ ἂν ἤθελον ἀκόμη.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Ὡστε ὁ πατήρ σου μὲ μισεῖ, ἀφοῦ ἀποτελεῖ καὶ μέρος τῶν εὐσεβῶν τούτων, οἵτινες ἐξ εὐλαθείας ταπεινοῦσι τὴν κεφαλὴν. Ἄ! ἐννοῶ. . . ἀλλὰ σὺ;

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ.—Τί λοιπὸν πρέπει ν' ἀπαντήσω;

ΠΕΡ ΖΥΝΤ.—Γνωρίζω τὴν σιωπὴν ταύτην. Σὺ καὶ ἡ μήτηρ σου, ἔχετε τὸν αὐτὸν χαρακτήρα, τοὺς αὐτοὺς τρόπους. . . Ἀλλ' ὁμίλησόν μοι λοιπόν! . .

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ.—Ἄφες με, παρκαλῶ.

ΠΕΡ ΖΥΝΤ (διὰ φωνῆς χαμηλῆς ὡς εἰ μακρόθεν ἤρχετο, ἀλλ' εἶτα ἐμψυχουμένης. Ἐχει τὸ βλέμμα ἀπλάνες ὅτε προσφέρει τὰς τελευταίας λέξεις).—Ὅχι, ἀκουσέ με καλὰ, μετὰ προσοχῆς. Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς ὡς τέρας, τὸ γνωρίζω, ὡς τέρας ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα βλέπει τις τὴν νύκτα ὡς ἐφίχτην, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ δὲν ἀκούεις τι τὸ ὁποῖον βροντᾷ, βρέμει, καὶ εἶναι ἔτοιμον νὰ ἐκραγῇ. Φύγε, θὰ σὲ σχίσω, θὰ σὲ δαγκάσω καὶ, σὲ βεβαιῶ, δὲν ἀστείζομαι. Θὰ ἐκμυζήσω τὸ αἷμα τῆς καρδίας σου, θὰ καταβροχθίσω ὅλας τὰς ἀδελφάς σου, διότι, καθὼς βλέπεις, εἰμαι λύκος ἀδηράγος). (Παύει αἰφνείως ἀποτόμως, γελᾷ μετὰ καγχασμῶν, εἶτα δὲ ἐξακολουθεῖ μετ' ἡρέμου ὕφους). Καὶ τώρα, ὑπάγωμεν νὰ χορεύσωμεν!

ΣΟΛΒΕ΄ΓΓ. Ὡς τώρα σὲ γνωρίζω, ἐὰν ἐγνώριζες πόσον σὲ ἀπεχθάνομαι (Φεύγει εἰς τὴν οἰκίαν της).

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Mesnard γενομένα ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς ὁσμῆς τῶν ἀνθέων, τὸ μύρον ἀπαντᾷ γενικῶς καταθεμιμένον ἐν τοῖς κυττάραις τοῖς ἀποτελοῦσι τὴν ἐπιδερμίδα τῆς ἀνωτέρας ἐπιφανείας τῶν πετάλων ἢ τῶν σεπάλων αὐτῶν. Ἐνίοτε εὑρεται καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἐπιφανειῶν, συνήθως ὅμως ἡ κατωτέρα ἐπιφάνεια ἐνέχει ταννίνην ἢ τὰς ἐκ ταύτης παραγώγους δερμικὰς ἀποχρώσεις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ χλωροφύλλη φαίνεται δίδουσα γένεσιν εἰς τὸ μύρον τῶν ἀνθέων. Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνθους ἀποχώρησις τῆς ὁσμῆς καθίσταται αἰσθητὴ ὅταν τὸ μύρον ἱκανῶς ἀπεχωρίσθῃ τῶν γεννώντων αὐτὸ διαμέστων προϊόντων, εὑρεται δὲ οἷον εἰς ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἀνθεσι παραγωγὴν τῆς ταννίνης καὶ τῶν δερμικῶν ἀποχρώσεων.

Τοῦτο, λέγει ὁ Mesnard, θὰ ἤρουντο νὰ ἐρμηνεύσῃ αὖν διατί τὰ ἔχοντα πράσινα πέταλα φυτὰ εἶνε ἄσμαθ' αὖν διατί τὰ συνήθως μᾶλλον εὐσμία ἄνθη εἶνε τὰ λευκὰ ἢ τὰ βορόχροα γὰρ διατί τὰ σύνθετα ἢ πολυμερῆ ἄνθη, τὰ πλούσια εἰς ταννίνην, ἔχουσι τὴν γνωστὴν δυσάρεστον ὁσμὴν καὶ δὲν διατί τὰ τεχνητὰ λευκὰ λείρια καὶ τὰ βεβιασμένα βότα ἀποκτῶσιν ὁσμὴν λεπτοτέραν.

Τὸ χασμαῖσθαι θεωρεῖται γενικῶς ὡς ἔνδειξις ἀνίας ἢ ὕπνου, ἀλλὰ κατὰ τὸν κ. Naegeli δύναται τοῦτο νὰ χρησι-